

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 24 września 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa (UE) 2016/343 – Artykuł 7 ust. 4 – Wzmocnienie niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym – Prawo do nieskładania wyjaśnień i prawo do nieobciążania samego siebie – Uгода zawarta między prokuratorem a sprawcą przestępstwa – Zatwierdzenie takiej ugody przez sąd – Warunek – Zgoda pozostałych oskarżonych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Brak możliwości zastosowania

W sprawie C-467/19 PPU

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (wyspecjalizowany sąd karny, Bułgaria) postanowieniem z dnia 19 czerwca 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 19 czerwca 2019 r., w postępowaniu karnym przeciwko

QR,

przy udziale

Spetsializirana prokuratura,

YM,

ZK,

HD,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, T. von Danwitz, C. Vajda (sprawozdawca), P.G. Xuereb i A. Kumin, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Hogan,

sekretarz: A. Calot Escobar,

zważywszy na wniosek sądu odsyłającego z dnia 19 czerwca 2019 r., który wpłynął do Trybunału w dniu 19 czerwca 2019 r., o rozpoznanie odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym na podstawie art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

zważywszy na postanowienie drugiej izby z dnia 10 lipca 2019 r. o uwzględnieniu tego wniosku,

* Język postępowania: bułgarski.

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 7 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1), wykładni art. 47 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) oraz wykładni zasad skuteczności i równego traktowania.
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania karnego przeciwko czterem obywatelom bułgarskim QR, YM, ZK i HD, dotyczącego ich przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej.

Ramy prawne

Prawo Unii

Karta

- 3 Artykuł 20 karty, zatytułowany „Równość wobec prawa”, stanowi:
„Wszyscy są równi wobec prawa”.
- 4 Artykuł 51 karty, zatytułowany „Zakres zastosowania”, stanowi:
„1. Postanowienia niniejszej karty mają zastosowanie do instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii przy poszanowaniu zasady pomocniczości oraz do państw członkowskich, wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii. Szanują one zatem prawa, przestrzegają zasad i popierają ich stosowanie zgodnie ze swymi odpowiednimi uprawnieniami i w poszanowaniu granic kompetencji Unii powierzonych jej w traktatach.

2. Niniejsza karta nie rozszerza zakresu zastosowania prawa Unii poza kompetencje Unii, nie ustanawia nowych kompetencji ani zadań Unii, ani też nie zmienia kompetencji i zadań określonych w traktatach”.

Dyrektywa 2016/343

- 5 Zgodnie z motywem 9 dyrektywy 2016/343:
„Celem niniejszej dyrektywy jest wzmocnienie prawa do rzetelnego procesu sądowego w postępowaniu karnym przez ustanowienie wspólnych norm minimalnych dotyczących niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie”.
- 6 Artykuł 1 tej dyrektywy, zatytułowany „Przedmiot”, stanowi:
„W niniejszej dyrektywie ustanawia się wspólne normy minimalne dotyczące:
a) niektórych aspektów domniemania niewinności w postępowaniu karnym;
b) prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym”.

- 7 Artykuł 2 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Zakres”, ma następujące brzmienie:

„Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do osób fizycznych będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym. Ma zastosowanie na wszystkich etapach postępowania karnego od chwili, gdy dana osoba staje się podejrzana lub zostaje oskarżona o popełnienie czynu zabronionego lub domniemanego czynu zabronionego, aż do uprawomocnienia się orzeczenia w przedmiocie ostatecznego rozstrzygnięcia, czy osoba ta popełniła dany czyn zabroniony”.

- 8 Artykuł 7 tej dyrektywy, zatytułowany „Prawo do nieskładania wyjaśnień i prawo do nieobciążania samego siebie”, stanowi w ust. 4:

„Państwa członkowskie mogą umożliwić swoim organom sądowym uwzględnienie, przy orzekaniu, gotowości podejrzanym i oskarżonym do współpracy”.

Prawo bułgarskie

- 9 Artykuł 381 Nakazatelno-protsesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego, zwanego dalej „NPK”), zatytułowany „Ugoda w sprawie uzgodnienia kary w toku postępowania przygotowawczego”, stanowi w ust. 1–6, że jeżeli po zakończeniu postępowania przygotowawczego osoba oskarżona uznaje swoją winę, może zawrzeć z prokuratorem, za pośrednictwem swojego obrońcy, pisemną ugodę w sprawie zastosowania uzgodnionej kary. W takiej ugodzie oskarżony uznaje swoją winę, rezygnuje ze zwykłego postępowania karnego i zgadza się na nałożenie na niego określonej kary. Nałożona w ten sposób kara jest zawsze mniej surowa od kary, na którą oskarżony zostałaby skazana w wyniku zwykłego postępowania.

- 10 Zgodnie z art. 381 ust. 7 NPK:

„Jeżeli postępowanie dotyczy kilku osób [...] ugodę mogą zawrzeć niektóre z tych osób [...]”.

- 11 Zgodnie z art. 382 NPK, zatytułowanym „Postanowienie sądu w sprawie ugody”:

„1. Prokurator przedkłada ugodę niezwłocznie po jej zawarciu do właściwego sądu pierwszej instancji, wraz z aktem oskarżenia.

[...]

5. Sąd może zaproponować zmiany w ugodzie, które są rozpatrywane z udziałem prokuratora i obrońcy. Oskarżony zostaje wysłuchany w ostatniej kolejności.

6. Treść ostatecznej ugody, podpisanej przez prokuratora, obrońcę i oskarżonego, włącza się do akt sądowych sprawy.

7. Sąd zatwierdza ugodę, o ile nie jest sprzeczna z ustawą i z dobrymi obyczajami.

8. Jeżeli sąd nie zatwierdzi ugody, zwraca sprawę prokuratorowi. W takim przypadku zeznania oskarżonego [...] nie mają mocy dowodowej. [...]”.

- 12 Artykuł 383 NPK, zatytułowany „Skutki ugody w sprawie uzgodnienia kary”, stanowi, że ugoda zatwierdzona przez sąd wywołuje skutki prawomocnego orzeczenia.

- 13 Zgodnie z art. 384 NPK, zatytułowanym „Ugoda w sprawie uzgodnienia kary w toku postępowania sądowego”:

„1) [...] sąd może zatwierdzić ugodę w sprawie zastosowania uzgodnionej kary po wszczęciu postępowania sądowego [...]

[...]

3) W takim przypadku ugoda w sprawie zastosowania uzgodnionej kary zostaje zatwierdzona dopiero po wyrażeniu zgody przez wszystkie strony”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 14 Z postanowienia odsyłającego wynika, że Spetsializirana prokuratura (prokuratura wyspecjalizowana, Bułgaria) wszczęła postępowanie karne przeciwko czterem osobom, czyli QR, YM, ZK i HD, oraz wniosła akt oskarżenia do Spetsializiran nakazatelen sad (wyspecjalizowanego sądu karnego, Bułgaria).
- 15 QR jest oskarżony o kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw lichwy i wymuszenia. Pozostałe trzy osoby są oskarżone o uczestnictwo w tej zorganizowanej grupie przestępczej.
- 16 QR jest również oskarżony o popełnienie czterech wymuszeń. Pierwsze wymuszenie miało być popełnione wspólnie z HD, drugie wspólnie z ZK i HD, trzecie samodzielnie, a czwarte wspólnie z YM i ZK. W odniesieniu do tych czterech przypadków ustalono, że wymuszenia zostały popełnione w ramach rozpatrywanej zorganizowanej grupy przestępczej.
- 17 QR przyznał się do winy w odniesieniu do wszystkich tych zarzutów. Jego obrońca oraz prokurator zawarli na piśmie ugodę, na mocy której ma mu zostać wymierzona kara niższa od przewidzianej w ustawie. Ponieważ QR wyraził zgodę na tę ugodę, podpisali ją prokurator, QR i jego obrońca.
- 18 YM i jego obrońca nie zgodzili się na zawarcie rzeczowej ugody i sprzeciwili się jej. ZK i jego obrońca uznali, że udzielenie lub odmówienie zgody na zawarcie tej ugody jest bezcelowe, ponieważ sprzeciw YM uniemożliwia jego zawarcie. HD i jego obrońca nie złożyli oświadczenia w tym względzie.
- 19 Zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi rozpatrywana ugoda została przedłożona sądowi odsyłającemu do zatwierdzenia. Wyjaśnia on, że taka ugoda, o ile została zawarta na etapie sądowym postępowania karnego i w sytuacji, gdy oskarżonych jest kilka osób, może zostać zatwierdzona przez właściwy sąd wyłącznie po uzyskaniu zgody wszystkich stron. W tym względzie sąd odsyłający wyjaśnia, że wymóg ten był w niektórych orzeczeniach Wyrchowen kasacionen syd (najwyższego sądu kasacyjnego, Bułgaria) interpretowany literalnie, w tym znaczeniu, że do zatwierdzenia takiej ugody konieczne jest uzyskanie zgody wszystkich oskarżonych w postępowaniu karnym.
- 20 Sąd odsyłający uważa, że udzielenie przez oskarżonego zgody na zawarcie przez współoskarżonego ugody w sprawie zastosowania uzgodnionej kary zwiększa prawdopodobieństwo, że postępowanie przeciwko temu oskarżonemu zakończy się wyrokiem stwierdzającym winę. Po pierwsze, zawarcie takiej ugody przez współoskarżonego prowadzi do nadania mu statusu świadka w postępowaniu, który może złożyć zeznania niekorzystne dla pozostałych oskarżonych. Po drugie, z części orzecznictwa krajowego wynika, że taka ugoda jest uważana za akt sądowy wobec wszystkich oskarżonych, który ostatecznie rozstrzyga sprawę co do istoty.
- 21 Niemniej jednak sąd odsyłający zastanawia się nad zgodnością wymogu uzyskania zgody wszystkich oskarżonych z art. 7 ust. 4 dyrektywy 2016/343, art. 47 akapity pierwszy i drugi oraz art. 52 ust. 1 karty, jak również z zasadami skuteczności i równego traktowania.

- 22 W tych okolicznościach Spetsializiran nakazatelen sad (wyspecjalizowany sąd karny) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy orzecznictwo dotyczące prawa krajowego odnoszącego się do zatwierdzenia przez sąd ugody zawartej między oskarżeniem a obroną – uzależniające zatwierdzenie tej ugody od zgody pozostałych oskarżonych, która jest niezbędna wyłącznie na sądowym etapie postępowania – jest zgodne z art. 7 ust. 4 dyrektywy 2016/343, art. 47 i 52 karty oraz z zasadami skuteczności i równego traktowania?”

W przedmiocie pilnego trybu prejudycjalnego

- 23 Sąd odsyłający wniosł o zastosowanie do niniejszego odesłania pilnego trybu prejudycjalnego określonego w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem.
- 24 Na poparcie swojego wniosku wskazał on w szczególności, że QR został tymczasowo aresztowany i że jego pozostanie w areszcie zależy od odpowiedzi na zadane pytanie, ponieważ w braku odpowiedzi Trybunału sąd nie może orzec w przedmiocie rozpatrywanej w postępowaniu głównym ugody, które przewiduje niższą karę pozbawienia wolności.
- 25 W tym względzie należy w pierwszej kolejności podkreślić, że niniejsze odesłanie prejudycjalne dotyczy wykładni dyrektywy 2016/343, związanej z dziedzinami, o których mowa w tytule V części trzeciej traktatu FUE, dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. W związku z tym można zastosować do niego pilny tryb prejudycjalny określony w art. 23a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem.
- 26 W drugiej kolejności, w odniesieniu do kryterium dotyczącego pilnego charakteru, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału należy wziąć pod uwagę okoliczność, że osoba, której dotyczy postępowanie główne, jest obecnie pozbawiona wolności, a jej pozostanie w areszcie zależy od rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym [wyrok z dnia 27 maja 2019 r., OG i PI (Prokuratorzy w Lubece i w Zwickau), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo]. W niniejszym przypadku z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi wynika, że QR jest pozbawiony wolności, a jego pozostanie w areszcie zależy od rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym.
- 27 W tych okolicznościach, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego, druga izba Trybunału w dniu 10 lipca 2019 r. postanowiła uwzględnić wniosek sądu odsyłającego o rozpoznanie odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 28 Zgodnie z art. 99 regulaminu postępowania, jeżeli odpowiedź na pytanie prejudycjalne można wywieść w sposób jednoznaczny z orzecznictwa lub jeżeli odpowiedź na takie pytanie nie pozostawia żadnych uzasadnionych wątpliwości, Trybunał może w każdej chwili, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem.
- 29 Należy zastosować ten przepis w ramach niniejszego odesłania prejudycjalnego.
- 30 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy art. 7 ust. 4 dyrektywy 2016/343, art. 47 akapity pierwszy i drugi oraz art. 52 ust. 1 karty, zasadę skuteczności oraz zasadę równego traktowania ustanowioną w art. 20 karty należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, by zatwierdzenie przez sąd ugody w sprawie zastosowania uzgodnionej kary, takiej

jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, zawartej pomiędzy oskarżonym o przynależność do grupy przestępczej a prokuratorem, było uzależnione od tego, czy pozostali oskarżeni o przynależność do tej grupy przestępczej wyrazili zgodę na zawarcie tej ugody.

- 31 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z art. 2 dyrektywy 2016/343 ma ona zastosowanie do osób fizycznych będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym. Ma ona zastosowanie na wszystkich etapach postępowania karnego od chwili, gdy dana osoba staje się podejrzana lub zostaje oskarżona o popełnienie czynu zabronionego lub domniemanego czynu zabronionego, aż do uprawomocnienia się orzeczenia w przedmiocie ostatecznego rozstrzygnięcia, czy osoba ta popełniła dany czyn zabroniony. Z postanowienia odsyłającego wynika, że przeciwko czterem oskarżonym w postępowaniu głównym toczy się postępowanie karne i że ostateczne orzeczenie mające na celu stwierdzenie ich winy za dane przestępstwo nie zostało jeszcze wydane.
- 32 W tym kontekście należy przypomnieć, że celem dyrektywy 2016/343, jak wynika z jej motywu 9 oraz art. 1, jest ustanowienie wspólnych norm minimalnych mających zastosowanie do postępowań karnych, dotyczących niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie [wyrok z dnia 5 września 2019 r., AH i in. (Domniemanie niewinności), C-377/18, EU:C:2019:670, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 33 Artykuł 7 dyrektywy 2016/343 ustanawia zatem pewne wspólne normy regulujące prawo do nieskładania wyjaśnień i prawo do nieobciążania samego siebie. To właśnie w tym kontekście art. 7 ust. 4 wspomnianej dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie mogą umożliwić swoim organom sądowym uwzględnienie, przy orzekaniu, gotowości podejrzanych i oskarżonych do współpracy.
- 34 Ten ostatni przepis ogranicza się zatem do tego, że w kontekście prawa do nieskładania wyjaśnień i prawa do nieobciążania samego siebie zastrzega dla państw członkowskich możliwość zezwolenia organom sądowym uwzględnienie przy orzekaniu współpracy ze strony oskarżonych. Dlatego też, ponieważ rzeczony przepis nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku zapewnienia uwzględnienia tej współpracy przez wspomniane organy, nie przyznaje oskarżonemu prawa do niższej kary w przypadku współpracy z organami sądowymi, na przykład poprzez zawarcie ugody z prokuratorem, w której osoba ta uznaje swoją winę.
- 35 Ponadto art. 7 ust. 4 dyrektywy 2016/343 nie określa szczegółowych zasad ani warunków regulujących ewentualną możliwość wzięcia pod uwagę przez organy sądowe przy orzekaniu gotowości osób oskarżonych do współpracy, ponieważ te zasady i warunki mogą być regulowane wyłącznie prawem krajowym.
- 36 Stąd wniosek, że art. 7 ust. 4 dyrektywy 2016/343 nie reguluje kwestii tego, czy zatwierdzenie ugody w sprawie zastosowania uzgodnionej kary może podlegać wymogowi uzyskania zgody, takiemu jak wymóg rozpatrywany w postępowaniu głównym.
- 37 Jeśli chodzi o postanowienia karty, do których odnosi się sąd odsyłający, należy zauważyć, że karta nie ma zastosowania w postępowaniu głównym.
- 38 Zgodnie bowiem z art. 51 ust. 1 karty jej postanowienia mają zastosowanie do państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim państwa te stosują prawo Unii. Zgodnie z ust. 2 tego artykułu karta nie tylko nie rozszerza zakresu zastosowania prawa Unii poza kompetencje Unii, ale także „nie ustanawia nowych kompetencji ani zadań Unii, ani też nie zmienia kompetencji i zadań określonych w traktatach”. Trybunał dokonuje zatem, w świetle karty, wykładni prawa Unii w granicach przyznanych jej kompetencji (wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Julián Hernández i in., C-198/13, EU:C:2014:2055, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 39 Jak wynika z wyjaśnień dotyczących art. 51 karty, które zgodnie z jej art. 52 ust. 7 powinny być uwzględniane przy jej wykładni, pojęcie „stosowania” użyte w tym art. 51 potwierdza orzecznictwo Trybunału dotyczące możliwości stosowania praw podstawowych Unii jako ogólnych zasad prawa Unii wypracowanych przed wejściem w życie karty; zgodnie z tymi wyjaśnieniami wymóg poszanowania praw podstawowych gwarantowanych w prawie Unii jest wiążący dla państw członkowskich wyłącznie wtedy, gdy działają one w ramach stosowania prawa Unii (wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Julián Hernández i in., C-198/13, EU:C:2014:2055, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 40 W tym względzie należy przypomnieć, że pojęcie „stosowania prawa Unii” w rozumieniu art. 51 karty wymaga istnienia związku między aktem prawa Unii a rozpatrywanym środkiem krajowym, który wykracza poza bliskość danych dziedzin lub pośredni wpływ jednej dziedziny na drugą (wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Julián Hernández i in., C-198/13, EU:C:2014:2055, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 41 Trybunał stwierdził w szczególności brak możliwości zastosowania praw podstawowych Unii w kontekście uregulowań krajowych ze względu na okoliczność, że przepisy Unii w danej dziedzinie nie nakładały żadnych zobowiązań na państwa członkowskie w odniesieniu do sytuacji, której dotyczyło postępowanie główne (wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Julián Hernández i in., C-198/13, EU:C:2014:2055, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 42 W niniejszym przypadku, jak wynika z pkt 34 niniejszego postanowienia, prawo Unii nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku zezwalania swoim organom sądowym na branie pod uwagę, przy orzekaniu, gotowości osób podejrzanych i oskarżonych do współpracy, między innymi, poprzez zawarcie z prokuratorem ugody, w której dana osoba przyznaje się do winy w zamian za obniżenie kary.
- 43 Tym samym wymogu zgody, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, któremu podlega zatwierdzenie ugody dotyczącej zastosowania uzgodnionej kary, nie można uznać za stosowanie prawa Unii w rozumieniu art. 51 ust. 1 karty.
- 44 Co do zasady skuteczności, wystarczy stwierdzić, że – jak wynika z pkt 34 niniejszego postanowienia – prawo Unii nie przyznaje oskarżonemu prawa do zawarcia z prokuratorem ugody w zamian za obniżenie kary, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym. W związku z tym zasada skuteczności nie ma zastosowania do wymogu wyrażenia zgody, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, od którego uzależniona jest możliwość zatwierdzenia takiej ugody.
- 45 W tych okolicznościach na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 7 ust. 4 dyrektywy 2016/343 należy interpretować w ten sposób, że nie reguluje on kwestii tego, czy zatwierdzenie przez sąd ugody w sprawie zastosowania uzgodnionej kary, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, zawartej między oskarżonym o przynależność do grupy przestępczej a prokuratorem, może być uzależnione od warunku wyrażenia zgody na zawarcie tej ugody przez pozostałych oskarżonych o przynależność do tej grupy przestępczej.

W przedmiocie kosztów

- 46 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 7 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że nie reguluje on kwestii tego, czy zatwierdzenie przez sąd ugody w sprawie zastosowania uzgodnionej kary, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, zawartej między oskarżonym o przynależność do grupy przestępczej a prokuratorem, może być uzależnione od warunku wyrażenia zgody na zawarcie tej ugody przez pozostałych oskarżonych o przynależność do tej grupy przestępczej.

Podpisy